

Arrest

nr. 162 632 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 29 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. De beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn van Turkse nationaliteit.

Op 8 oktober 2003 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 22 oktober 2003 werd het verblijfsrecht in het Rijk geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken en werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

Op 24 oktober 2003 diende verzoeker een beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Bij beslissing van 15 september 2004 oordeelde het CGVS dat een verder onderzoek ten gronde van de asielaanvraag noodzakelijk was.

Op 8 oktober 2004 werd ingevolge de beslissing van het CGVS, een attest van immatriculatie afgegeven.

Op 12 juli 2005 weigerde het CGVS het statuut van vluchteling toe te kennen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie (thans de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hierna verkort de Raad).

Op 14 september 2005 diende ook verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 september 2005 werd een beslissing van weigering van verblijf genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing diende verzoekster een dringend beroep in bij het CGVS.

Op 9 november 2005 oordeelde het CGVS dat verder onderzoek ten gronde van de asielaanvraag noodzakelijk was.

Op 23 november 2005 weigerde het CGVS het statuut van vluchteling eveneens aan verzoekster. Verzoekster diende een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie (thans de Raad).

Op 3 juli 2006 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 juni 2007 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij schrijven van 15 januari 2009 deelde de gemachtigde aan de raadsman van verzoekers mee dat er geen gunstig gevolg kon worden gegeven aan zijn verzoek tot spoedige behandeling van de eerste aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omwille van de volgende reden:

"Het beroep dat betrokkenen [verzoekers] instelden bij de Vaste Beroepscommissie (thans de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) is inderdaad nog steeds hangende waardoor hun attest van immatriculatie nog steeds verlengd wordt. Mijnheer R. vindt het raadzaam om het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, alvorens er een beslissing in hun regularisatieaanvraag genomen wordt".

Op 9 december 2009 werd de tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geactualiseerd.

Ingevolge een rekest van de kinderen van verzoekers richtte het Hoofd van het Departement Rekwesten van het Belgische koningshuis zich, bij schrijven van 24 februari 2011, tot verweerder met de vraag de delicate toestand te onderzoeken.

Bij schrijven van 2 maart 2011 gericht tot verzoekers, deelde de gemachtigde mee dat zolang de asielpcedures hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet werden afgesloten, hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet verder kon worden behandeld.

Op 9 mei 2011 actualiseerden verzoekers de eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij schrijven van 23 mei 2011 richtte de gemachtigde zich tot de griffie van de Raad met de vraag om de asielaanvragen voor te leggen voor behandeling.

Op 8 juni 2011 richtte het Hoofd van het Departement Rekwesten en Sociale Zaken van het koningshuis zich andermaal tot de gemachtigde, ingevolge een schrijven van verzoeker.

Op 21 juni 2011 deelde de gemachtigde aan verzoekers het volgende mee:

"Ik stel vast dat uw asielprocedure sinds 2003 hangende is voor de Vaste Beroepscommissie. De bevoegde dienst kan geen beslissing nemen betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf zolang de asielprocedure niet werd afgesloten. Ik stel eveneens vast dat er opdracht werd gegeven uw dossier verder te onderzoeken en te behandelen". Van zodra er een beslissing is zal deze aan het gemeentebestuur worden overgemaakt, die u op hun beurt dienen in te lichten".

Bij schrijven van 9 oktober 2012 actualiseerden verzoekers de aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2013 richtte de raadsman van verzoekers een laatste verzoek aan de gemachtigde tot spoedige behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf.

De gemachtigde richtte zich op 13 februari 2013 tot de griffie van de Raad met de vraag of er reeds een beslissing was genomen in het kader van de asielprocedures.

Door middel van de dagvaarding van 27 februari 2013 werd door eisende partij huidige zaak aanhangig gemaakt bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (AR nr.: 2013/2801/A).

Bij beslissing van 5 maart 2013 werden de aanvragen ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de 2 aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2006 en 18.05.2007 werden ingediend door:

B., M (R.R.: [...])

+ echtgenote:

T., S. (R.R.: [...])

+ 2 kinderen:

T., H. I. (R.R.: [...])

T., E. (R.R.: [...])

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De aanvraag is ontvankelijk omdat de asielprocedure van betrokkenen hangende is. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 (meer bepaald een verwijzing naar de criteria 1.1, 1.2, 2.7 en 2.8A). We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, mijnheer slaagde in een opleiding "basiskennis bedrijfsbeheer" aan het instituut SYNTRA, dat betrokkenen werkbereid zijn en mijnheer werkzaam is geweest voor de Belgische Posterijen en werkt voor de bvba F. als kleermaker (hij beschikt over een arbeidskaart geldig van 13.10.2011 tot 12.10.2013), zij een kennissenkring hebben uitgebouwd en positieve getuigenverklaringen voorleggen, is op zich bewonderenswaardig maar zijn geen voldoende grond voor een verblijfsregularisatie. Een goede integratie in de Belgische

maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). De eventuele toekenning van een verblijfsmachtiging is een gunst en geen recht. Het is normaal dat betrokkenen in afwachting van hun asielpcedure, hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Ook het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaats vond en nog steeds plaats vindt in precair verblijf, namelijk zolang de asielpcedure hangende is en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing is om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Tot slot brengt mijnheer B. aan dat hij door de Turkse autoriteiten zou worden vervolgd omwille van zijn Koerdische origine en het gegeven dat hij een politiek opposant zou zijn. Betrokkene voegt documenten toe die reeds dateren van 2004 en 2005, met name een document met als titel "Aan het bureau van terrorismebestrijding (verslag)" van 03.02.2005 waarin staat dat betrokkene dient aangehouden te worden; een document van de procureur-generaal van 28.04.2005 waarin staat vermeld dat betrokkene nog steeds wordt gezocht; een brief dd. 26.04.2004, van zijn advocaat, de heer S. Z., waarin staat dat hij onmiddellijk gearresteerd en opgesloten zal worden en dat hij mogelijks gefolterd zou worden en een beslissing van de Rechtbank van de Veiligheid van de Staat waarin staat dat hij hulp zou geboden hebben aan een illegale organisatie en waarbij hij een voorwaardelijke straf kreeg opgelegd. Hij werd voorwaardelijk vrijgelaten en zijn dossier werd zonder gevolg geklasseerd. De voorwaarde is dat hij binnen de vijf jaar geen enkel strafbaar feit mag plegen. Uit bovenstaande elementen blijkt niet dat betrokkene nog steeds gezocht zou worden en dat er een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zou bestaan. Bovendien wordt ook niet aangegeven waarvoor betrokkene gezocht wordt. Het kan zijn dat betrokkene gezocht wordt als getuige. Indien betrokkene zich niet aan de voorwaarde zou hebben gehouden geen strafbaar feit te plegen binnen de 5 jaar volgend op de uitspraak en toch een strafbaar feit zou hebben gepleegd - en daardoor toch zou bestraft worden - kan het niet de bedoeling zijn van een procedure volgens het artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980 om personen te helpen hun strafrechtelijke en/ of burgerrechtelijke aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid te ontlopen. Wat de brief van de advocaat betreft waarin de advocaat beweert dat betrokkene zou gefolterd worden, kan worden gesteld dat deze brief een gesolliciteerd karakter kan hebben. Betrokkene brengt geen enkel feitelijk bewijs naar voor dat het rechtssysteem van de republiek Turkije niet conform zou functioneren.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

Bij arrest nr. 100 811 van 11 april 2013 vernietigde de Raad de beslissing van het CGVS van 12 juli 2005, waarin het CGVS aan verzoeker de vluchtelingenstatus had geweigerd. De Raad was immers van oordeel dat de stukken die verzoeker had voorgelegd in zijn vraag tot voortzetting van 8 februari 2007, die moeten aantonen dat verzoeker door de Turkse autoriteiten actief wordt gezocht, van belang waren voor de beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoeker. De Raad moest vaststellen dat hij niet over de nodige elementen beschikte om zich uit te spreken over de authenticiteit en bewijswaarde van de voorgelegde stukken, noch objectieve informatie had over de actuele context in Turkije. Nu essentiële elementen ontbraken om over te gaan tot een bevestiging of hervorming, vernietigde de Raad de beslissing.

Bij arrest nr. 100 812 van 11 april 2013 vernietigde de Raad eveneens de beslissing van het CGVS van 23 november 2005 waarin aan verzoekster de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

In hun vierde middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijn *iuncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Ze voeren eveneens machtsoverschrijding aan in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

"Hoewel de raadsman van verzoekers op regelmatige basis verwerende partij aanschreef met de vraag om een spoedige behandeling, weigerde DVZ resoluut een beslissing te nemen.

In een schrijven van 15/01/2009, gericht aan de raadsman van verzoekers, bevestigde verwerende partij geen beslissing te willen nemen in het regularisatiedossier van verzoekers zolang er geen beslissing is in het asiendossier van verzoekers. (stuk 4)

Verwerende partij laat na te verwijzen naar de toepasselijke juridische grondslag waarop zij zich baseren om de beslissing in het asiendossier af te wachten alvorens een eigen beslissing te nemen naar aanleiding van een aanvraag tot verblijf die overigens gesteund is op andere elementen en volledig blijkt te zijn. Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet.

Verzoekers stelden zich de vraag of verwerende partij de informatie van Staatsveiligheid wenste af te wachten, dewelke werd opgevraagd in het kader van de asielprocedure.

Uit navraag bleek echter duidelijk dat de Staatsveiligheid steeds op correcte wijze en tijdig informatie hadden overgemaakt aan DVZ. Het Kabinet van Minister Turtelboom bevestigde op 08/02/2013 dat de 'blokkering' van het dossier van de heer B. niet te wijten is aan het uitblijven van een antwoord van Staatsveiligheid, gezien deze dienst al tot driemaal toe informatie over de heer B. aan DVZ verstrekt heeft. (stuk 5) Verzoeker begrijpen aldus niet waarom verwerende partij noodzakelijk de beslissing in het asiendossier wenste af te wachten, wanneer dit asiendossier al meer dan vier jaar lopende is.

Verwerende partij dient bij de behandeling van de regularisatieaanvraag na te gaan of er zich, bij het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden, een probleem kan vormen met de openbare orde. Maar de brief van Minister Turtelboom bevestigt dat deze informatie reeds een tijd geleden, en meermaals, verstrekt werd. Verwerende partij heeft er onredelijk lang over gedaan om een beslissing te nemen, terwijl het dossier volledig was. Verwerende partij brengt geen afdoende bewijzen of motivering aan de dag die deze onredelijk lange duur van zes jaar en acht maanden verantwoorden.

Verzoekers herinneren de Raad eraan dat de Federale Ombudsman een officiële aanbeveling heeft gedaan naar verwerende partij toe (aanbevelingen OA/06/02 en OA/06/03) om beslissingen over een aanvraag tot verblijf binnen een redelijke termijn te willen nemen. Resultaat van deze aanbevelingen: De algemene beleidsnota van 20 december 2011 tot hervorming van asiel en migratie bepaalt dat de administratie alles in het werk zal stellen om voortaan binnen de zes maanden een beslissing te nemen. Verwerende partij heeft de redelijke termijn geschonden. Pas nadat verzoekers op 27/02/2013 verwerende partij dagvaardden voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel om een beslissing af te dwingen, werd op 05/03/2013 een beslissing genomen. (stuk 6) Zonder deze juridische stappen zouden verzoekers tot op heden vermoedelijk nog steeds geen beslissing hebben mogen ontvangen...

Machtsoverschrijding: artikel 9bis VW «-> artikel 57/2 VW e.v.

Dat verwerende partij een beslissing in een asiendossier dient af te wachten, alvorens een beslissing te nemen in het regularisatiedossier, is nergens in de wet terug te vinden. Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet, daar waar zij van mening is dat het gerechtvaardigd is om zes jaar en acht maanden een (regularisatie)dossier afhankelijk te stellen van de beslissing van een andere instantie in een geheel andere procedure. Bij de beoordeling van het dossier op 05/03/2013, is verwerende partij bovendien onterecht de elementen van de asielaanvraag van verzoekers gaan analyseren, terwijl dit onder de bevoegdheid van het CGVS (art. 57/2 VW e.v.) valt. (Dit staat dan ook weer haaks op de redenering dat zij de beslissing in het asiendossier wensden af te wachten)

Conform artikel 9bis VW kan verwerende partij zich niet uitspreken over de elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag hadden moeten worden ingeroepen, wanneer zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure.

Deze elementen kunnen aldus ook geen reden vormen voor de weigering van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis §2 VW. De bestreden beslissing is deels gebaseerd op de door verwerende partij geanalyseerde elementen van de asielaanvraag van verzoekers. Er is sprake van machtsoverschrijding."

Verzoekers voeren in dit vierde middel onder meer machtsoverschrijding aan. Ze stippen aan dat de gemachtigde bij de beoordeling van hun dossier op 5 maart 2013 ten onrechte de elementen van de asielaanvraag heeft geanalyseerd, terwijl dit onder de bevoegdheid van het CGVS valt, gezien de bepalingen van artikel 57/2 en volgende van de Vreemdelingenwet. Ze menen dat dit bovendien haaks staat op de redenering dat de gemachtigde de beslissing in het asiendossier wenste af te wachten. Deze elementen kunnen volgens verzoekers geen reden vormen voor een weigering van de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een overheid begaat een machtsoverschrijding wanneer zij zich bevoegdheden heeft aangematigd die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen.

De artikelen 57/2 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben inderdaad betrekking op de samenstelling en bevoegdheden van het CGVS.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vluchtelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.”

Artikel 57/6, 1° verwijst naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt in § 1 als volgt:

“§ 1 “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt onder A. 2. A. :

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: 1.[...]; 2. “Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In de bestreden beslissing leest de Raad het volgende:

“Tot slot brengt mijnheer B. aan dat hij door de Turkse autoriteiten zou worden vervolgd omwille van zijn Koerdische origine en het gegeven dat hij een politiek opposant zou zijn. Betrokkene voegt documenten toe die reeds dateren van 2004 en 2005, met name een document met als titel "Aan het bureau van terrorismebestrijding (verslag)" van 03.02.2005 waarin staat dat betrokkene dient aangehouden te worden; een document van de procureur-generaal van 28.04.2005 waarin staat vermeld dat betrokkene nog steeds wordt gezocht; een brief dd. 26.04.2004, van zijn advocaat, de heer S. Z., waarin staat dat hij onmiddellijk gearresteerd en opgesloten zal worden en dat hij mogelijks gefolterd zou worden en een beslissing van de Rechtbank van de Veiligheid van de Staat waarin staat dat hij hulp zou geboden hebben aan een illegale organisatie en waarbij hij een voorwaardelijke straf kreeg opgelegd. Hij werd voorwaardelijk vrijgelaten en zijn dossier werd zonder gevolg geklasseerd. De voorwaarde is dat hij binnen de vijf jaar geen enkel strafbaar feit mag plegen. Uit bovenstaande elementen blijkt niet dat betrokkene nog steeds gezocht zou worden en dat er een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zou bestaan. Bovendien wordt ook niet aangegeven waarvoor betrokkene gezocht wordt. Het kan zijn dat betrokkene gezocht wordt als getuige. Indien betrokkene zich niet aan de voorwaarde zou hebben gehouden geen strafbaar feit te plegen binnen de 5 jaar volgend op de uitspraak en toch een strafbaar feit zou hebben gepleegd - en daardoor toch zou bestraft worden - kan het niet de bedoeling zijn van een procedure volgens het artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980 om personen te helpen hun strafrechtelijke en/ of burgerrechtelijke aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid te ontlopen. Wat de brief van de advocaat betreft waarin de advocaat beweert dat betrokkene zou gefolterd worden, kan worden gesteld dat deze brief een gesolliciteerd karakter kan hebben. Betrokkene brengt geen enkel feitelijk bewijs naar voor dat het rechtssysteem van de republiek Turkije niet conform zou functioneren. (eigen onderlijnen)”

Uit de voormelde paragraaf blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht heeft vastgesteld dat de procedure op grond van oud artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet niet de bedoeling heeft om mensen te helpen hun eventuele strafrechtelijke of burgerrechtelijke aansprakelijkheid te ontlopen. Hij heeft zich daar echter geenszins toe beperkt en is overgegaan tot een motivering met betrekking tot verscheidene voorgelegde stukken in het licht van de vrees voor vervolging van verzoeker. Hij heeft de stukken geanalyseerd, zoals daar zijn een document met als titel "Aan het bureau van terrorismebestrijding (verslag)" van 3 februari 2005 waarin staat dat betrokkene dient aangehouden te worden; een document van de procureur-generaal van 28 april 2005 waarin staat vermeld dat betrokkene nog steeds wordt gezocht; een brief van 26 april 2004, van zijn advocaat, de heer S. Z., waarin staat dat hij onmiddellijk gearresteerd en opgesloten zal worden en dat hij mogelijks gefolterd zou worden en een beslissing van de Rechtbank van de Veiligheid van de Staat waarin staat dat hij hulp zou geboden hebben aan een illegale organisatie en waarbij hij een voorwaardelijke straf kreeg opgelegd. Hij heeft daarbij gewezen op het feit dat de stukken niet meer recent waren, heeft erop gewezen dat hij - ondanks de voormelde stukken - voorwaardelijk werd vrijgelaten, dat het eventueel mogelijk zou zijn dat verzoeker gezocht wordt als getuige, dat de brief van zijn advocaat aangaande de folterpraktijken in Turkije een gesolliciteerd karakter heeft en dat hij geen feitelijk bewijs voorlegt dat het rechtssysteem in Turkije niet zou functioneren. De gemachtigde komt tot de uitdrukkelijke conclusie dat *“uit bovenstaande elementen blijkt niet dat betrokkene nog steeds gezocht zou worden en dat er een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zou bestaan.”* Het is hierbij ten eerste relevant dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, de eerste asielprocedure nog steeds hangende was, en dit overigens destijds al sedert meer dan negen jaar, hetgeen de gemachtigde bekend was daar hij zijn bestreden beslissing aanvangt met de zin *“de aanvraag is ontvankelijk omdat de asielprocedure van betrokkene hangende is.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde, op een ogenblik dat de eerste asielprocedure nog hangende was voor de Raad, een uitgebreide beoordeling heeft gemaakt van verscheidene voorgelegde stukken in het licht van een vrees voor vervolging van verzoeker en dit dus *de facto* in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, een bevoegdheid die hem geenszins toekwam (noch toekomt) in het licht van een beoordeling van een regularisatieaanvraag op grond van oud artikel 9, § 3 of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen geheel terecht dat deze overwegingen geen redenen vormen voor een weigering van de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij merken hierbij eveneens terecht op dat deze beoordeling niet strookt met de talrijke stukken in het administratief dossier waaruit blijkt dat de gemachtigde aan verzoekers meedeelde niet te kunnen overgaan tot een beslissing inzake hun regularisatieaanvragen van juli 2006 en mei 2007 zolang geen beslissing over de asielprocedure werd genomen. Het blijkt dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing uiteindelijk zelf is overgegaan tot de beoordeling van de vrees voor vervolging, hetgeen niet kan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of in het licht van oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft zich *in casu* een bevoegdheid aangematigd, die door de wet aan het CGVS is opgedragen.

De Raad stelt machtsoverschrijding vast in hoofde van de gemachtigde.

Het gestelde door verweerder in de nota doet hieraan geen afbreuk. Verweerder stelt dat de elementen aangehaald tijdens de asielprocedure eveneens werden aangehaald in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bijgevolg niet kennelijk onredelijk was deze elementen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te betrekken. De Raad kan verweerder volgen in die zin dat, indien elementen betreffende de asielaanvraag ook worden aangehaald in de regularisatieaanvraag, de gemachtigde deze in zijn beoordeling betreft en hieromtrent motiveert. Hij had deze elementen dan echter in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moeten beoordelen, en geenszins zoals *in casu* met het oog op de evaluatie van de gegrondheid of actualiteit van de vrees voor vervolging. De gemachtigde kon immers niet in het kader van een beslissing gesteund op oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet remediëren aan het feit dat er nog geen definitieve beslissing was genomen aangaande de gegrondheid van de vrees voor vervolging, door deze beoordeling zelf te maken.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat thans de eerste asielaanvragen van verzoeker van 8 oktober 2003 en van verzoekster van 14 september 2005 nog steeds hangende zijn, na vernietiging door de Raad van de beslissingen van het CGVS van 12 juli 2005 en 23 november 2005.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES